



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Antonii Svcqv̄et E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ**

**Sucquet, Antoine**

**Antverpiae, 1630**

Cap. 18. de mortificatione

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

## CAPVT XVIII.

*De exercitiis ad quæ proficientes stimulantur:  
quorum primum est Mortificatio.*

*Quid morti-  
ficatio.*

**P**rimo aspectu horridum nomen est, ut sectio, ustu-  
latio: sed, si consideratur ut medicina, quemadmo-  
dum verè est, gratior futura. Mortificatio enim nihil al-  
liud est quàm ea exercitatio, quæ per Dei gratiam (abs-  
que illâ enim nihil) quod in nobis ægrum est, sanū fit;  
quod prauum ac obliquum, rectum; quod obscurum,  
perspicuum, quod in viâ virtutis, amarum, suave & ju-  
cundū, denique, quæ passiones animi & corporis, (quæ  
suâ violentiâ post peccatum originale eam perturbant  
& evertunt) ratione coërcentur; homo satisfacit pro  
peccatis, omnes tentationes vincit, ædificat proximos,  
orationes suas efficaces facit, ac tandem ad primævam  
pacem & integritatem reuertitur. *Hæcine vera*, ut sup.  
pag. 7.

*Quæ ejus  
div. sfo.*

*1. Cor. 9.*

Duplex est mortificatio: alia exterior corporalis, alia  
spiritualis. Exterior est, quæ corpus jejuniis, & aliis aul-  
teritatibus cohibetur, & sensus quinque juxta rationis re-  
gulas cõponuntur: de quâ Apostolus, Castigo corpus  
meum, & in seruitutem redigo, ne fortè, cum aliis præ-  
dicauero, ipse reprobus efficiar. Spiritualis verò, quæ  
affectiones animi & spiritus circumciduntur.

*Quæ necessi-  
tas.*

*Rom. 8.*

*Gal. 5.*

*Cant 4.*

Et si autem oratio summo pere cõmenderetur, & velut  
prima virtus ab Asceticis habeatur, tamen mortificatio  
nō minùs collaudatur, ad eò ut Apost. dicat: Si enim se-  
cundūm carnem vixeritis, moriemini; si autē spiritu fa-  
cta carnis mortificaveritis, vivetis: qui enim Christi sūt,  
carnem suam crucifixerunt cum vitiis & cõcupiscentiis  
suis. Quemadmodum autem mortificatio ad orationē  
optima via est, ita oratio non tantūm ad mortificatio-  
nem ducit, sed impellit, & eam suavem efficit. Ascende  
itaq; cum sponsâ ad montem myrrhæ, seu mortificatio-  
nis, & collem thuris, siue orationis, & exue veterem  
homi-

hominem, & induere novum, qui secundum Deum creatus est: ac quemadmodum serpentes pellem veterem inter angustias sibi detrahunt, ita nos exuere mores veteres, idque sponte nostrâ facere oportet. Ira tamen, ut ab aliis etiam oblata mortificatio, velut de manu Dei sit acceptanda eo animo, quo medicina à medici manu; quo subsidium ad hostem superandum à fidei amico. *Credo tibi, ut supra pag. 7.*

Mortificandus autem imprimis est amor proprius, id est, quo quis suis nimium studet commodis; qui etiam potest objectum habere res spirituales, quatenus utilitatem & jucunditatem aliquam habent, isque non minus sæpe noxius, quam ille, qui circa sensuum oblectamenta, honores, opes, & alia bona temporalia versatur. nam cum perfectio nostra sit divinam voluntatem in omnibus sequi: si quis affectu illo in obedientiâ difficilior sit, & suorum exercitiorum ac iudicii tenacior, æquè ac magis est noxius atque alius.

*Qua præcepta  
piè mortificanda.  
Amor proprius.*

Effectus hujus amoris narrantur ab Apostolo: In novissimis, ait, diebus erunt homines seipso amantes, cupidus, elatus, superbi, blasphemus, parentibus non obediens, ingratus, scelestus, sine affectione, sine pace, criminosus, incontinentes, immites, sine benignitate, proditores, protervi, tumidi, & voluptatum amatores magis quam Dei. Item effectus ejus, pudor ob naturales defectus, vilitatem parentum (nam de Dei offensa solum pudescere oportet) excusare defectum, tractare quæ ad laudem nostram spectant; de aliis contemptum, de se magnificè sentire ac loqui; ea solum quæ dignitatem, quæque auctoritatem pariunt ac alunt, affectare; studium adhibere, ac se coercere in publicis, non privatis; terrena curare, æterna negligere; honorificè habere, omittere opera pia ob iudicia hominum, &c.

*Qui effectus  
amoris proprii.  
2. Tim. 3.*

Contraria autem in remedium adhibenda, ut sunt, honorem fugere, defectus discretè aperire, non se excusare de se suisque, nisi necesse, nunquam loqui; in iis quæ ad

*Qua remedia.*

ad

ad corpus, voluptuosa & supervacanea non expetere, sed necessaria, & in iis (quod in se est) optare voluptate carere. Denique optimum remedium bonâ ac purâ intentione actuali aut virtuali omnia facere non propter proprium commodum, sed Dei voluntatem, & proximi utilitatem, &c. *Dignatus es*, ut sup. pag. 10.

*Item mortificanda propria voluntas*

*Isaia 58.*

*Quid ea.*

*Qui ejus effectus.*

*Quæ remedia.*

*1. Pet. 2.*

*Item mortificandus ambitio affectus.*

*Ioan 5.*

Alter defectus mortificatione superandus est propria voluntas, lepra pessima animæ nostræ, quæ etiam bona opera vitiat ac corrumpit. Quare, aiebant Iudæi, jejunavimus, & non aspexisti; humiliavimus animas nostras, & nescisti: responditque Dominus: Ecce in die jejunii vestri invenitur voluntas vestra.

Voluntas autem propria est, quæ nō est nobis communis cū Deo & hominibus, sed nostra tantum: quando quod volumus non ad honorem Dei, non ad utilitatem fratrum, sed propter nosmetipsos facimus; non intendentes placere Deo, & prodesse fratribus; sed satisfacere propriis motibus animorum.

Varii autem hujus effectus: siquidem, ut D. August. ostendit, omnia peccata ex eo ortum habent. Est enim homo voluntatis propriæ servus, curiosus, instabilis, contentiosus, correctionis impatiens, plenus excusatione, & promptus ad eam, tenax judicii proprii, & voluntatis, aliena imperia detrectans, in communibus segnis, privatis commodis sedulus. *Credis hæc? Credo tibi*, ut sup. pag. 7.

Remediū est Primò, curiositatem refranare, stabilitatem colere, deniq; verbo vno contraria contrariis curare, & alterius sequi voluntatem; etiam si Superior non sit. Nunquid enim dicit omnibus Apostolus: Subjēti estote omni creaturæ propter Deum? Hoc enim voluntatem propriam necat, ambitionemq; laudis ac honoris (prolem pessimam propriæ voluntatis) excindit.

Tertiò, igitur extirpandus est ambitionis affectus, virus longè gravissimū, quod etiā fidem labefactat. Quomodo, aiebat Veritas, vos potestis credere, qui gloriam

ad

ab invicem accipitis? Nulla enim pestis latius grassata est hodieq; grassatur: ob laudem enim & honorem & famam fiunt pleraque ab hominibus, ab Ethnicis omnia: siquidē scientia, honores, opes, species, vestiū luxus, nisi spectator & laudator sit, contemnuntur.

Statuendū igitur nullum honorem ac dignitatē, nisi majorū jussio interveniat, aut spiritali Patri videatur, admittere: at verò illius affectum, numquam. Dignitas (si obediētia, necessitas, aut uberior animæ nostræ aliorumque profectus, & divinæ gloriæ amplificatio ita requirat) aliquādo acceptanda: verū ita ut nullo pacto ei animus adhærescat. Quemadmodū enim de divitijs dicitur, ita de honoribus judicandum. Divitiæ ergo & honores si affluant, noli cor apponere: imò honorifica alijs, in officijs, nominibus, locis, ultro ad imitationem Domini, defer; humilia elige: virtutes occule, quantum licet: ijs operibus tua impende, quæ alios habet auctores: de rebus tuis ne loquere. Causæ honorem fugiendi sunt infirmitas nostra, & periculum vanitatis. si quis enim quos non habet appetit ardentem, quomodo eos quos habebit fortiter animo abnegabit? si privatus & in humili stare adversum vanitatis ventū nequit, quomodo in excelsis locatus? unde Bernardus verè paucos ait esse, qui alios regant cum profectu; pauciores qui cum humilitate. Imò Gregorius, impossibile ait imperfectos locum honori dare pro subditorum fructu, & non animo extolli. Ideoque omnes omnino Sancti honorem defugerunt, Gregorius, Chrysostomus, Martinus, Augustinus, Fulgentius, Nicolaus. Vide P. Ariam lib. de mortificatione. Quid verò tu censēs?

Quartum malum mortificatione sanādum, est proprium judiciū, altera lepra, ut Bernardus ait, animæ nostræ. Quod autem est proprium judicium? quando verum certumq; illud esse judicas quod Superiori, vel (si Superior non sit, aut sententiam & voluntatem non declarat) alijs viris prudentibus minimè videtur. Arrogantiæ

*Quæremus  
dia.*

*Psa. 61.  
Humilitatis  
praxis.*

*Honores  
fugiendi.*

*Bern. ser. 2.  
in Cant.*

*Greg. in l. 1.  
Reg.*

*Item mortificationem  
propriam  
judiciorum.*

*Basil. in Reg.  
brev. q. 12. r.  
Bern. ser. 2.  
de resurrect.*

*Qua reme-  
dia.*

gantia enim est, ut Basilius, nolle majoris partis sententia acquiescere, & Bernardus: Quæ major superbia esse potest, quàm si unus suum iudicium præferat universæ congregationis iudicio, quasi solus haberet spiritum Dei?

Ad hoc juvat advertere ignorantiam nostram, cujus magnum verè pelagus est; opinionum varietates & passiones quibus excæcatur ratio, & quoties experientia compererimus, nos falsos & errore delusos fuisse. Sicut autem in Ecclesiâ, Republicâ, omni cõgregatione, hoc vitium omnium est malorum dissensionumque origo, ita etiam gratissimû est Deo abnegationis hujus sacrificium. Itaque aliorum voluntati & iudicio tuum libens accommoda: ut sis filius pacis, & Dei optimi Patris tui. Delige verò Patrem spirituales, cujus prudentiâ te regi permittas; neque tamen omite propterea aliorum consilia humiliter exquirere, etiam inferiorum; imò & monita libens admitte: nescis enim, ut Job loquitur, unde tibi oriatur lux in tantis ignorantia tenebris. *Credo tibi, &c. ut sup. pag. 7.*

*Meditatio de Mortificatione.*

**C**OMPOSITIO LOCI. Considera coram te Christum Dominum in cruce omnibus membris vulneratum.

*Per peccatũ  
corrupta natura est.*

**PUNCTVM I.** Considera Primò in Adamo statum naturæ integræ, quomodo tum corpus animæ subiacebat, passiones rationi, ipsa Deo: ita ut homo liberè contempleretur, Deiq; voluntati in omnibus conformis esset, &c. Secundò, per peccatũ omnia inversa esse: neque id minùs fœdũ, quàm si membra sursum deorsum essent locata. Tertio, quòd si homo vivere jã velit secundum rationẽ, id est, ut homo (quod ejus unicum est & summum bonum) non ut bestia, mortificatione uti debere: multò magis si Christianè, si Religiosè: neq; in sæculũ relabi. Adverte itaque, per mortificationem hominem restitui

restitui statui primævo, cum per eam rationi pareat, legibus & Deo: & contra, fugiendo eam, ægrum manere ac instar brui, &c. proinde eam diligenter quætere, & amplecti constitue. *Aspira*, ut suprà pag. 8. *Hæcine firmâ fide*, ibid.

*Mortificatione instauratur.*

PUNCTUM II. Considera Primò, mortificationem, voluntatè, intellectum, aliasque potentias facere sanas, integras, perfectas; ita ut rationi pareant, & vetus homo crucifixus in servitutem redigatur. Secundò, quòd viator nemo possit perfectè desiderio cælesti bonorum inflammati, nisi diligēs sit in reprimendis cupiditatibus corporis, etiâ licitis & necessariis. Tertio, quòd tota iudicio sapientium, philosophia, sapientia & felicitas hominis in mortificatione posita sit: nã homo immortificatus semper plenus est pœnitentiâ, semper ut mare, aut velut in cribro, ut ait Macarius, agitatur: mortificatus verò in pace summâ est, atq; cælesti vitâ fruitur, humanis rebus superior: neque prosperis, neq; adversis frangitur. Quartò, considera Sanctorum solatia, quietem, etiam in magnâ austeritate, & perpetuâ mortificatione. Quintò, considera quæ passiones te magis fatigent, quibus faciliùs valeas corrumpi, & proponas examine particulari eas tollere. *Credo tibi*, ut sup. pag. 7.

*Tota sapientia in mortificatione.*

PUNCTUM III. Considera quàm gratum sit Deo mortificationis sacrificium; idèd namque Dominus Iesus, etiam si gloriosus esset, coërcuit gloriam, quæ ex animâ in corpus redundasset, idq; ut tolerare pro nobis acerbissima tormenta & mortem posset; cui proinde humani generis tribuitur redemptio. Secundò, B. Mater illius, & Joannes Baptista atque Apostoli plurimis adversitatibus exerciti fuerunt; quorum unus sic loquitur: Usque in hanc horam & esurimus, & sitimus, & colaphis cædimur. Martyres verò quo amore & ardore patienti tyrannos urserunt, ut sese quibus possent modis affligerent? Tertio, omnibus Sanctis Dominus hunc spiritum mortificationis etiam in minimis

*Christi Iesu & Sanctorum exemplum.*  
1. Cor. 4.

2. Reg. 23.

inspiravit, ut patet in B Aloysio & alijs: adeò ut Deo sit gratius negligere florem, condimentum, cibum, aquã, uti David, Deo que offerre, quàm mortuum suscitare. *Haccine vera*, ut sup. pag. 7.

Ecli. 23.

Matth. 16.

*Gloria nostra mortificationis est.*

2. Reg. 15.

Matth. 16.

3. Reg. 21.

Greg. hom.

34. in Euãg.

PUNCTVM IV. Considera quàm gloriosũ nobis sit per hoc exercitium imitari Christum Dominum tanta passum toto vitæ suæ tẽpore: gloria enim magna est sequi Dominum, & præceptum ejus est: Qui vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. Neque ullũ certius signum est amicitie cum Christo Jesu, quàm crucem cum eo ferre, qui est Rex noster, & Dominus, ac caput nostrum. Sic Davide nudis pedibus egrediente, nullus equum conscendere voluit. Urias noluit divertere in domũ suam, cum Joab & arca essent sub pellibus: & quomodo Christianum non pudebit sub cruce militare, & eam horrere? duces ac caput habere spinosum, & se esse delicatum?

Greg.

Luc. 7.

Iona 4.

PUNCTVM V. Considera mortificationem esse satisfactionem pro peccatis. Sic Achab, Davidem, aliosque Domino satisfecisse Scriptura commemorat. Hinc Gregorius, Cogitandum summopere est, ut qui se illicita meminit quæsisse, quibusdam etiam licitis studeat abstinere, quatenus per hoc conditori satisfaciatur. Sic B. Magdalena, & omnes pœnitentes fecerunt. Sciebãt enim Deum omne peccatum punire vel hĩc, vel in futuro; nisi nos ipsi puniamus. atque ita, ut in Ninivitis monstratum, per mortificationem tum à malis hujus vitæ, tum futuræ liberamur.

### Exercitium pro spiritu mortificationis impetrando.

Psal. 87.

Matth. 8.

Coloss. 3.

**Q**uis mihi tribuat, benignissime Jesu, ut sequar te, & vestigia pedum tuorum? Video te in laboribus à juventute tua, & vulpes habere foveas, & volucres cali nidos, te autem, Domine mi, non habere ubi caput reclines: & quorsum hæc, nisi ut doceas me exemplo tuo carnis delicias non amare, sed mortificare membra

bra mea qua sunt super terram? Et quem non invitabit amor  
tui, & suavissima illa vox, Exemplum dedi vobis, ut, quemad-  
modum ego feci, ita & vos faciatis? O suavitatem! ô gratiam!  
ô amoris vim! Tu summus omnium, imus factus es omnium: quis  
hoc fecit? amor dignitatis nescius, dignatione dives, affectu po-  
tens, suafu efficax. quid violentius? triumphat de Deo amor; &  
me superare non poterit? amorem mei non poterit extinguere  
amor Dei mei?

Scio quoddam qui non odit patrem & matrem, in super & animam  
suam, non potest tuus esse discipulus. Si igitur te sequi volo, ecce  
odisse me debeo, & perdere animam meam, ut inveniam eam.  
Et quid est odisse me propter te, nisi amare te? quid est perdere  
me, nisi te invenire, id est omne bonum? si abnegavero vanita-  
tem, dabis veritatem; si stultitiam repulero, sapientiam; si mundi  
& hominum fallacem favorem, tuam gratiam, ut divina  
siam consors natura, & maxime quoties ad me venire dignaris,  
& pascere me, & quiescere in me; si mundi flores respuero, regni  
tui sempiterni heres ero; si delicias, gaudium quoddam nec oculus vidit,  
neque auris audivit, neque in cor hominis ascendit, fruatur in te.  
Da ut gustare illud nunc incipiam, & despiciant mihi omnia,  
qua tu non es, da ut in te pane Angelorum omne delectamentum  
inveniam, & sic detester omne creatum solatium ex corde, ita  
inveniam te omne bonum.

O quam dulcis est fructus, quem de Cruce tuâ & imitatione  
colligere nos jubes? Ascendam igitur in montem myrrha & in  
collem thuris, & pro amore tuo faciam, ut manus mea distillent  
myrrham primam: cupio enim tuus esse ex toto corde meo. Qui  
autem tui sunt, carnem suam crucifixerunt cum vitis, & concu-  
piscerunt suis. Crucifige igitur, Domine, carnem, circumcide preputium  
cordis mei, ut in numero filiorum tuorum esse possim. Tu, Domine  
JESU, Salvatoris nomen suscipere nolisti nisi circumcissus: ego  
salutis recipere non possum, nisi signaculo justitiae, fidei, & imita-  
tionis tuae, veram mortificationem à filiis saeculi separatus. Da mihi,  
quæso, gratiam, Deus meus, ut pro te alligari & mori paratus sim;  
& gaudere, si quando dignus fuero pro nomine tuo contumeliam  
pati. Da semper circumferre mortificationem tuam, ô JESU.

V 3

in cor-

Ioan. 138

Bern. super  
Cāt. ser. 64.

Luc. 14.

 Applicatio  
ad Com-  
munionē.

Cant. 4.

Gal. 5.  
Mortifica-  
tio facit  
filium Dei.

1. Cor. 49

*in corpore meo; si enim complantatus factus fuero similitudini mortis tue, spero quòd misericordiâ tuâ similis etiam resurgam in gloriâ per gratiam tuam. Amen.*

*Praxis mortificationis.*

*Consecra  
Deo mortifi-  
cationes  
certas.*

**P** RIMA, præter eas quas supra habes, erit, certo numero, v. g. quinario ad honorem vulnerum Christi, mortificationes offerre, præsertim in materiâ illâ, de quâ examen particulare instituitur, neque cessare quo adusque illud præstiteris. Quemadmodum enim David amore Michol, donec centum capita Philistinorum collegisset, quibus ei desponsa fuerat à Saule, non cessavit eos persequi, ita, ut anima nostra divino amore digna sit; de passionibus, amore nostri, cæterisque hostibus aliquot victorias referre debemus.

*Vni tuas  
Christi ma-  
ritis.*

Secunda est, omnes illas cum Christi passionibus unire, & sic divinæ Majestati offerre, velut in compensationem, & ut membra capiti nostro, duci milites, ac filij parenti simus conformes,

Tertia, catalogum occasionum mortificationis colligere utile est iis, qui Christi crucem in corpore suo semper & stigmata eius cupiunt circumferre.

*Certa coram  
Deo, & eu-  
riâ celesti.*

Quarta, cogitet in difficili pugnâ theatrum esse mundum, & coram Deo, ut generosus miles ardua habeat in votis, & gloriosum putet commissum se potius cum forti armato, quam imbelli lixa.

*Creatura  
venenium.  
Prov. 23.*

Quinta, sæpè cogitet creaturam vinum esse, pincernam qui propinet dæmonem, in fundo cyathi colubrum, & fontem malorum omnium, juxta illud Sapientis, ne intuearis vinum, cum splenduerit in vitro color eius: ingreditur blandè, sed in novissimo mordebit ut coluber, & sicut regulus venena diffundet. *Dignatus es, ut supr. pag. 10.*

**JACVLATORIÆ.**

*Psal. 30.*

*V*iriliter agite, & confortetur cor vestrum, omnes qui speratis in Domino.

*Psal. 49.*

*Immola Deo sacrificium laudis, & redde Altissimo vota tua, omnes qui in circuitu ejus adfertis munera.*

*Psal. 2.*

*Apprehendite disciplinam, ne quando irascatur Dominus, & parenti de viâ justâ.*

*Psal. 43.*

*Propterea mortificamur totâ die, facti sumus sicut oves occisæ.*

*Prov. 16.*

*Melior est patiens viro forti, & qui dominatur animo suo, expugnatore urbium.*

**CAPVT**